

in hodniki duše
govorijo
svojo izpoved.

med ometom večera
se rdečijo
krpe rojstev,
kamor riše
sonce
svoje
mikrohorizonte.

Alja
Tkačeva

Brezglave pesmi

1973 — IV.
BOLEČINA

Drevesa so bela
belo nebo
bel je ledeni jok
čas bele pene zvoni.

Gluha in slepa,
zmršek meglenih utvar,

zabubljena v strdek zbledele skorje grintavih zmot,
beračim v belo temò
za borno mrvico doma, za skopo kapljo ljube dlani.

Ugasla črnina molči.

1973 — V. Plahutanje ptičjih kril ob ušesu
 PODOBA — brizgi krvi med žalostnim trsjem
 VIOLINA šepet ljubega na zatilje
 obljuba slanih ust nad blatno njivo
 smeh
 v nevihti
 razcefran greh . . .

1976 — II. Ribiška ženska
 NIČ —
 ČAKANJA z nemirom tleskajočih rib v drobovju
 na majavo zasidranem koščku lesa.
 Sunki zvokov z vrtavke pod kovinsko bodico
 ji bičajo prsi in lice.
 V očeh jo boli solzno ščemenje mižave luči.
 Plahutave sence galebov ji kljuvajo roke.

ždi

Čaka te.

Vrni se,
 ki nosiš sonce v očeh,
 v laseh vetre z vsega neba,
 odzven škržatjega vriska v glasu,
 v koži vonjave trpko zorečih trav.
 raskavost razjedenih skal v dlaneh,
 težo koreninja borovih debel v telesu.

Ribiška ženska,
 otrpla in težka
 kot tamariska v dežju.

Čaka, drhti,

vrni se!

Tvoja vrnitev je
 zvezda — plamene brsti.

1976 — V. Te ure te ure te ure
 ČAS v zvonikih
 po vseh krajih sveta.
 Po mestih, zakotnih vaseh,
 po poljih, pritličnih holméh.
 Zvoniki, zvoniki.
 Ne, v morju jih ni,
 ni na dnu najbolj dnastega dna,
 in ne med oblaki,
 med najbolj oblačnimi ne.
 Saj bi še od tam mi zvonili
 čas nikdar po meri.
 Zvoniki. Zvoniki,
 vsem mojim jutri, ki nočejo priti,
 kažejo gole zobe,
 ubežne podplate vsem mojim včeraj,
 ki v zdaj nikoli ne dozore.

1976 — VII. Šepavi Orfej pod betonskimi stebri
 PODOBE — v oblačilih mestne »Snage«
 ORFEJ brezobrazno predse rine
 pločevinasto kočijo za smeti
 skož večer ozvezden
 kamor vriva se pomlad
 pa na orglice igra v šantavem ritmu
 nekam neresnično mlad.